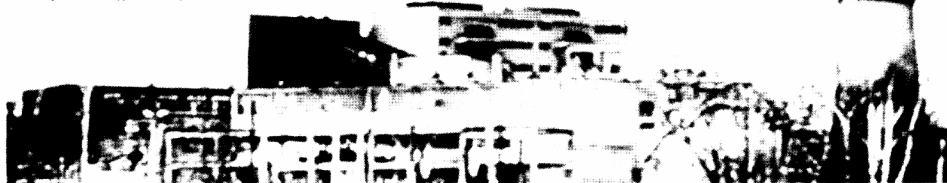

ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗ ΜΕΤΑΛΛΟΥΡΓΙΑ ΧΡΥΣΟΥ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΑ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

Ο πυρετός του χρυσού συνεχίζεται...

Μοντέρνος και πιο επικίνδυνος από ποτέ. Γιατί οι επίδοξοι χρυσοθήρες δεν έρχονται πια με άλογα και κόσκινα, αλλά με μηχανές που μετακινούν εκατομμύρια τόνους γης και μεγάλες ποσότητες του τοξικότατου Κυανίου για να απομονώσουν με χημικές διαδικασίες τα ελάχιστα γραμμάρια χρυσού που αυτή περιέχει. **Όλη η γη που μετακινείται μετατρέπεται ουσιαστικά σε απόβλητο** και οι μοντέρνοι χρυσοθήρες αφήνουν πίσω τους σεληνιακά τοπία, τεράστιες λίμνες με τοξικά τέλματα, σύννεφα τοξικής σκόνης, κατεστραμμένα δάση και έναν υδροφόρο ορίζοντα, αποστραγγισμένο και επιβαρυνμένο με βαρέα μέταλλα. **Με λίγα λόγια και χωρίς υπερβολή, αφήνουν πίσω τους έναν τόπο κατεστραμμένο και με το μέλλον του υποθηκευμένο εσαεί.**

Μετά από μερικά χρόνια, οι εταιρείες φεύγουν με τεράστια κέρδη και η περιοχή και η τοπική κοινωνία μένουν με ανεπούλωτα τραύματα. Γρήγορα τα ελάχιστα οφέλη από τους μισθούς των εργαζομένων που οι εταιρείες χρησιμοποιούν σαν δόλωμα εξανεμίζονται, ενώ ταυτόχρονα χάνονται πολλές οργανικές για τις κοινότητες θέσεις εργασίας στην γεωργία, την κτηνοτροφία, την αλιεία, την υλοτομία που υποβαθμίζονται ανεπανόρθωτα. Γι' αυτούς τους λόγους, σήμερα η μεταλλουργία χρυσού δεν είναι πουθενά στον κόσμο ευπρόσδεκτη δραστηριότητα.

Για 0,8 γρ. χρυσού στον τόνο μεταλλεύματος θέλουν να μετακινήσουν και να καταστρέψουν βουνά...

Στην σύγχρονη ιστορία της Β.Α Χαλκιδικής, στην οποία υπάρχουν μεταλλεία από την αρχαιότητα, **οι κάτοικοι με πολύμορφους και δυναμικούς αγώνες, έχουν αποτρέψει μέχρι σήμερα την εξόρυξη και μεταλλουργία χρυσού στον τόπο τους**, γνωρίζοντας τις καταστροφικές επιπτώσεις που θα είχε στο περιβάλλον, στον άνθρωπο και στην ουσιαστική οικονομία της περιοχής. Τόσο η κρατική ΜΕΤΒΑ το 1989 όσο και η πολυεθνική TVX από το 1995 μέχρι το 2001, απέτυχαν να πραγματοποιήσουν τα επενδυτικά τους σχέδια στην Ολυμπιάδα. Έτσι αποφεύχθηκε η υποβάθμιση του πλούσιου οικοσυστήματος της κατάφυτης και γεμάτης ζωή περιοχής. Πρόκειται για μια μεγάλη νίκη των κατοίκων που κατάφεραν να τα βγάλουν πέρα όχι μόνο με την πολυεθνική και το ελληνικό κράτος που την στήριζε σε όλα της τα βήματα, αλλά και με τους 1000 άντρες των ΜΑΤ που έστειλε το τελευταίο στην περιοχή για να τους «συμμορφώσουν». Αξίζει οπωσδήποτε να σημειωθεί πως η νίκη αυτή λειτούργησε και σαν «αντιπυρετικό» για τον ευρύτερο πυρετό του χρυσού στην Β. Ελλάδα. Ανάλογες κινητοποιήσεις και ο δικαιολογημένος φόβος της αποτυχίας από την πλευρά των εταιρειών, πάγωσαν τα σχέδια για μεταλλουργία χρυσού στον Έβρο, στην Κομοτηνή και στο Κιλκίς.

Στην υπόθεση των μεταλλείων της Β.Α Χαλκιδικής υπήρξαν πολλά ανοιχτά μέτωπα τα τελευταία χρόνια. Οι κάτοικοι της Στρατονίκης κινητοποιήθηκαν ενάντια στην εξόρυξη κάτω από το ίδιο τους το χωριό, που προκάλεσε αναστάτωση και καταστροφές στα σπίτια τους. Ενώ σήμερα στα πρώτα της βήματα είναι η κινητοποίηση των κατοίκων της Μεγάλης Παναγίας για να αποτρέψουν την εγκατάσταση εργοστασίου μεταλλουργίας χρυσού και επιφανειακού μεταλλείου χρυσού πρωτοφανών διαστάσεων από μια άλλη εταιρεία. Το νέο εταιρικό σχήμα ονομάζεται «Ελληνικός Χρυσός», περιλαμβάνει την «ΑΚΤΩΡ» του Μπόμπολα και μια πολυεθνική με βάση την Ρουμανία και φιλοδοξεί μέσα στο 2007 να αρχίσει **την λειτουργία εργοστασίου-μεταλλείου χρυσού στην τοποθεσία Σκουριές μέσα σ' ένα πανέμορφο δάσος, πάνω από το χωριό Μεγάλη Παναγία.**

Κάτοικοι της Μεγάλης Παναγίας σχημάτισαν το περασμένο φθινόπωρο την ομάδα **«Πρωτοβουλία ενάντια στις βλαπτικότητες»** και ενημέρωσαν με επιτυχία το χωριό τους. Έτσι με τον φόβο των κινητοποιήσεων, η εταιρεία κινείται υπόγεια προς το παρόν για την μεταλλουργία χρυσού, ενώ λειτουργεί κανονικά το μεταλλείο «Μαντέμ Λάκκος» του οποίου οι στοές συνεχίζουν να σκάβουν κάτω από τη Στρατονίκη. Ο πυρετός του χρυσού και συνεπώς ο αγώνας ενάντια στην μεταλλουργία χρυσού είναι και σήμερα παραπάνω από επίκαιρος. Αν γίνει το μεταλλείο στην Β.Α Χαλκιδική, αυτό θα είναι μόνο η αρχή για μια σειρά μεταλλείων σε ολόκληρη την Β. Ελλάδα όπου υπάρχουν ανάλογα μικροκοιτάσματα

Δεν σκοπεύουμε να τους αφήσουμε...

Απέναντι σ' αυτήν την πραγματικότητα το μάρτη του 2007 κάποιοι/ες κάτοικοι της Θεσσαλονίκης αναλαμβάνουμε την πρωτοβουλία να δημιουργήσουμε μια συνέλευση ενάντια στα μεταλλεία στη βόρεια χαλκιδική. Θεωρήσαμε ότι αυτός ο αγώνας μας αφορά, όχι μόνο γιατί η περιβαλλοντική καταστροφή των μεταλλείων συμβαίνει στη «γειτονία» μας, αλλά κυρίως γιατί, **βλέπουμε ως επιτακτική την ανάγκη να μιλήσουμε και να δράσουμε απέναντι στη γενικευμένη οικολογική και κοινωνική καταστροφή που όλοι βιώνουμε.**

Μέσα απ' αυτήν την κίνηση θέλουμε από τη μια να οργανώσουμε συλλογικά την έμπρακτη αλληλεγγύη στον αγώνα των κατοίκων της περιοχής που πλήτεται και από την άλλη να αναπτύξουμε για το ζήτημα τις δικές μας κινήσεις οριζόντιας πληροφόρησης, κριτικής και δράσης μέσα από μια αντισυστημική, εξωθεσμική οπτική. Η συνέλευσή μας είναι ανοιχτή, λειτουργούμε μέσα από αυτοοργανωμένες, αντιεραρχικές διαδικασίες και προφανώς επιζητούμε την αλληλεπίδραση και γιατί όχι, τη σύμπραξη και με άλλους ανθρώπους.

Η κίνησή μας ενάντια στα μεταλλεία έχει θέσει ένα πρώτο συγκεκριμένο στόχο: τον αποχαρκτηρισμό της περιοχής από μεταλλευτική. Από 'κει και πέρα σχετικά με τα μεταλλεία υπάρχουν και άλλα σοβαρά ανοιχτά ζητήματα. Ένα πρώτο θέμα είναι η περιβαλλοντική αποκατάσταση της περιοχής. Τα μεταλλεία ακόμα και αν κλείσουν μια για πάντα θα αποτελούν μια ανοικτή τοξική πληγή που θα υπονομεύει όχι μόνο το περιβάλλον της ευρύτερης περιοχής αλλά και την ίδια την υγεία των κατοίκων της. Ένα άλλο θέμα βρίσκεται στην οικονομική επιβίωση των τοπικών κοινοτήτων που μέχρι και σήμερα σε ένα βαθμό εξαρτάται από τις μεταλλευτικές δραστηριότητες. Πάνω σ' αυτά τα ζητήματα θα θέλαμε οι ίδιες οι κοινότητες να δώσουν τις όποιες λύσεις μέσα από οριζόντιες, αμεσοδημοκρατικές "από τα κάτω" διαδικασίες και σχέσεις αμοιβαιότητας και συνεργασίας. Επειδή ακριβώς γνωρίζουμε ότι κάθε λύση που έρχεται από τα πάνω πατάει πάνω στις πλάτες των κοινωνιών και έρχεται να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των λίγων για απόκτηση πλούτου και πολιτικής ισχύος.

Υπό αυτό το πρίσμα αντιμετωπίζουμε και την αντιπρόταση του τουρισμού ως εναλλακτική λύση στα μεταλλεία που προωθείται από τους ίδιους φορείς που έχουν συμφέροντα στη μεταλλουργία χρυσού και μοιράζουν απλόχερα στους κατοίκους υποσχέσεις ανάπτυξης και πλουτισμού. Έχουν ακουστεί προτάσεις για αγροτουριστικές εγκαταστάσεις, ξενοδοχεία, γήπεδα γκολφ κτλ. Απέναντι σε αυτήν την προοπτική δεν μπορούμε παρά να είμαστε το λιγότερο καχύποπτοι: η πραγματικότητα της τουριστικής ανάπτυξης στην νότια χαλκιδική και τον υπόλοιπο ελλαδικό χώρο δεν μας αφήνει και πολλές αμφιβολίες. Η ίδια η νότια χαλκιδική έχει μετατραπεί σ' ένα τεράστιο τουριστικό θέρετρο της Θεσσαλονίκης με ανυπολόγιστες συνέπειες στο φυσικό και ανθρώπινο περιβάλλον της περιοχής. Η εξωφρενική τσιμεντοποίηση, η οικοπεδοποίηση δασών και λιβαδιών, τα καμένα δάση, οι παραλίες που γίνονται beach bar, η εμπορευματοποίηση των κοινωνικών σχέσεων είναι μόνο κάποιες από αυτές.

Σε γενικές γραμμές ο τουρισμός αποτελεί μια επεκτατική καταστροφική βιομηχανία που αλλοιώνει το φυσικό περιβάλλον και χαράζει ανεξίτηλα τις κοινωνικές σχέσεις. Πότε με το μαστίγιο αλλά κυρίως με το καρότο ο τουρισμός διαλύει τους όποιους κοινοτικούς δεσμούς αμοιβαιότητας και συνεργασίας και εγκαθιδρύει την ηθική του ανταγωνισμού, της αδιαφορίας και του ατομικού συμφέροντος. Το δίλλημα μεταλλουργία χρυσού ή τουρισμός είναι επίπλαστο και εξυπηρετεί μόνο τις εταιρίες και την τοπική εξουσία. Τελικά είτε είναι ήπια είτε βίαιη κάθε ανάπτυξη στα πλαίσια του εκμεταλλευτικού συστήματος για μας είναι καταστροφική.

Θεωρούμε ότι το ζήτημα των μεταλλίων στη βόρεια χαλκιδική όπως και κάθε άλλο σοβαρό οικολογικό και κοινωνικό πρόβλημα, **σχετίζεται άμεσα με την ολότητα του υπάρχοντος (παγκόσμιου πια) πολιτικού και οικονομικού συστήματος. Ένα ολόκληρο σύμπαν θεσμών, κοινωνικών σχέσεων, αντιλήψεων και συμπεριφορών που καθημερινά δομεί τον παράλογο κόσμο που ζούμε.** Σ' αυτόν τον κόσμο η κερδοσκοπία και η απόκτηση ιχύος έχουν τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο και στην επεκτατική τους πορεία μετατρέπουν ανθρώπους και φύση σε αντικείμενα- εμπορεύματα προς εκμετάλλευση, πώληση και καταστροφή.

Η εποχή είναι απαιτητική και η αναγκαιότητα ανάπτυξης κριτικής και δράσης πιο έντονη από ποτέ. Τίποτα δεν τελείωσε, αν ο κόσμος μας θέλει παθητικούς και πειθήνιους εργαζόμενους και καταναλωτές, εμείς μπορούμε ακόμα να είμαστε δημιουργοί. Να χτίζουμε σχέσεις, οριζόντιες δομές, να οργανώνουμε αντιστάσεις και να βγαίνουμε στην αντεπίθεση. Σ' αυτή την πορεία δεν είμαστε μόνοι/ ες. Αγώνες ξεπηδάνε σε όλα τα μμη και τα πλάτη του πλανήτη, αντιστέκονται στην οικολογική καταστροφή και αμφισβητούν το μονόδρομο μιας υποταγμένης ζωής.

Σήμερα στο ελλαδικό χώρο δειλά δειλά, αλλά και αποφασισμένα ξεπηδούν κινήσεις ανάλογες με τη δική μας που αντιπαλεύονται καταστροφικά μεγάλα έργα και την εμπορευματοποίηση της φύσης. Ενδεικτικά αναφέρουμε κάποιες: στον ποταμό άραχθο ενάντια στην κατασκευή φράγματος στον αγ. Νικόλαο, στην ~~θεσσαλία~~ ^{θεσσαλία} ενάντια στο έγκλημα της εκτροπής του αχελώου, στο βόλο ενάντια στην εμπορευματοποίηση της παραλίας της παρρίσαινας, στη ~~θεσ/~~ ^{θεσ/} νίκη ενάντια στην υποθαλάσσια αρτηρία.

Το όνειρο ενός άλλου κόσμου αρμονίας ανθρώπου- φύσης και κοινωνικής δικαιοσύνης παραμένει ζωντανό.

για επικοινωνία: metalleiahalkidikis@gmail.com

συναντιόμαστε κάθε δευτέρα 8:30μμ

στο τρίγωνο του πολυεχνείου

συνέλευση ενάντια στις εκ-μεταλλεύσεις